

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 42 (1542) • П'ятниця, 7 березня 1997 року • Ціна договірна

Моя любов, ти, як Бог!

Дм. Павличко

109 гарячих поцілунків...

Усій прекрасній половині працінників "Голосу України", а також прекрасній половині читачів Вашої газети найсердечніші привітання і 109 гарячих поцілунків до свята 8-го Березня від чоловічого складу Української антарктичної експедиції.

Пройшовши половину земної кулі і відставши краю Землі, ми ще раз переконалися: ви, наші милі, любі, бажані, кохані, лагідні, добрі, працьовиті, турботливі і завжди прекрасні — наші найдорожчий скарб / життя і найбільше багатство України. Будьте завжди прекрасні і живіть, як наша українська весна!

В. Бібік, О. Суворов, М. Колодко, Ю. Попов, В. Усенко, В. Охутин.

9 березня 1814 року народився
Тарас Шевченко

**У своїй хаті
своя правда...**

(Матеріал, присвячений Тарасові Шевченку, читайте на 3-й та 11-й сторінках газети).

Пам'ятаємо про минуле, думаємо про майбутнє

У Швейцарії з офіційним візитом перебуває делегата Верховної Ради України на чолі з першим заступником голови українського парламенту Олександром Ткаченком. Символічно, що програма її перебування розпочалась з приспіву на спільному засіданні обох палат парламенту Швейцарії, на якому президент країни зробив глибокий аналіз історичної ролі швейцарського нейтралітету під час другої світової війни, моральної відповідальності Конфедерації перед жертвами гітлерівського режиму. У привітаннях, з якими звернулися до нашої делегації голови обох палат, під час зустрічей з колегами-парламентаріями високо оцінений внесок України у перемогу над нацизмом, відзначені великі втрати її народу під час війни, в тому числі й доля мільйонів депортованих на примусові роботи до Німеччини.

У ході змістовних переговорів делегацій парламентарів обох країн, під час яких відбувся запеклий обмін досвідом та інформацією в галузі державотворення, місцевого самоврядування, організації банківсько-фінансової системи та регулювання економіки, визначені напрями дальшого розвитку міжпарламентських зв'язків, які мають ефективно доповнити динамічні українсько-швейцарські відносини в інших сферах.

У роботі делегації бере участь посол України у Швейцарії Олександр Сліпченко.

Аристократка

духу,

або Притча про незнищенність таланту

У її батька на початку нинішнього століття забрали привілеї, зробивши із Семикиної — Семикина. А від неї самої, художниці Людмили Миколаївни Семикиної, вже після короткої хвороби української «вдигли» захотіли забрати більше, значно більше — душу. Не віддала. Не розминдала на привілеї і подачки. Тому і залишилася Художником, яким гордиться Україна. Цими діями творчиці Людмили Семикиної пошано Шевченківської премії.

На знімку: Людмила Миколаївна Семикина у своїй квартирі-майстерні.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.
(Продовження — на 8-й стор.)

Підсумують і спланують

Учорі розпочалися дводенні переговори між Прем'єр-міністром України Павлом Лазаренком і Головою уряду Словацької Республіки Володимиром Медваром. Керівники урядів обговорили стан реалізації домовленостей, досягнутих під час їхньої зустрічі у січні 1996 року, визнаючи завдання подальшого поглиблення торговельно-економічного співробітництва між Україною та Словаччиною.

Січнева зарплата — кращий подарунок

Обласна влада на Донеччині зробила нереальний жіночий свято осміяним: Горлівські присмійні скортари — виплатили заробітну плату за січень.

За словами заступника начальника Донецького обласного управління освіти Володимира Скарги, оскільки йдеться про реальне погашення заборгованості по заробітній платі, горлівські педагоги мирними притинними страйк, який тривав з 20 лютого. Отже, палата в особі чоловіків подарувала вчителям в особі жінок заробітну плату, а у вигляді одержала подарунок у вигляді шкільного дзвоника. Таким чином, це перша бартерна угода, яка піде на користь не лише дорослим, а й дітям.

Дошка пошани

«А во лбу звезда горит...»

Бутинчик для божелюбів. Палата «Богаларти». Сеча — у бігу, а не в підлізках нічий горіх і про себе спечоче: «Піде замість каструлі...» — Сечу, куди це ти чепуришся? — мікається лікар.

Дошка закінчується на 4-й стор.

Офіційно

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про присвоєння почесних звань України

За активну участь у законотворчій роботі та з нагоди Міжнародного жіночого дня 8 Березня присвоєно почесні звання:

«ЗАСЛУЖЕНИЙ ЕКОНОМІСТ УКРАЇНИ»

КРАНДАКОВИЙ Олені Василівні — народному депутату України
КУЖЕЛЬ Олександр Володимирівні — народному депутату України

РАДЧЕНКО Галині Федорівні — народному депутату України
СЕМЕНЮК Валентині Петрівні — народному депутату України

ШУБЛЕЖКО Марії Яківні — народному депутату України

«ЗАСЛУЖЕНИЙ ЮРИСТ УКРАЇНИ»

КАРПАЧОВИЙ Ніні Іванівні — народному депутату України

«ЗАСЛУЖЕНИЙ ВЧИТЕЛЬ УКРАЇНИ»

САМОЙЛИК Катерині Семенівні — народному депутату України

«ЗАСЛУЖЕНИЙ ПРАЦІВНИК НАРОДНОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ»

ПАСЕЧНИЙ Людмилі Яківні — народному депутату України

ПІШЕНЧИК Олесь Миколайович — народному депутату України

ШТЕПІЛ Наталії Степанівні — народному депутату України

«ЗАСЛУЖЕНИЙ ПРАЦІВНИК ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ»

ГРИГОРОВИЧ Лілії Степанівні — народному депутату України

МАРКОВСЬКІЙ Ніні Степанівні — народному депутату України

Президент України Л. КУЧМА

м. Київ,
5 березня 1997 року.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про нагородження відзнакою Президента України «За заслуги»

За активну участь у законотворчій роботі та з нагоди Міжнародного жіночого дня 8 Березня постановляю:

нагородити відзнакою Президента України орденом «За заслуги» III ступеня народною депутатку ЗАВАЛІВСЬКУ Валентину Олександрівну.

Президент України Л. КУЧМА

м. Київ,
5 березня 1997 року.

Анонс

Анонс газети «Все про бухгалтерський облік» від 12 березня

— виробничим та іншим підприємствам: виправлення відображення помилок в облікових регістрах;

— можливість маневру з податками: досконале дослідження доходів та витрат підприємця;

— як простому громадянину не стати платником ПДВ?

— торговельним підприємствам: бартерні операції в Україні та за її межами;

— податкові борги не скасовуються; інтерв'ю для газети «Все про бухгалтерський облік» Голови ДПА України Миколи Азарова;

— облік страхової діяльності — рекомендації практика на прикладах;

— можливість для усіх фізичних осіб «сісти» за ухилення від сплати податків — коментар відомого юриста;

— зміни в статутному фонді товариства з обмеженою відповідальністю: відповіді на запитання читачів.

Партії супроти «жирних котів»

Вчорашні засідання 5 березня

В обговоренні нового законопроекту «Про вибори народних депутатів» доповідав, голова тимчасової спеціальної комісії з доопрацювання проекту закону Валерій Мішуря звернувся увагу на правові підстави роботи комісії, а також розповів про її роботи над ним. Це було спричинено насамперед тим, що жоден із 6 законопроектів, запропонованих особистою групою, не набрав необхідної кількості голосів. Водночас комісія, на думку Валерія Мішури, прагнула спростити процедуру виборів, аби максимально структурувати майбутній склад Верховної Ради і запобігти не виправданій витраті бюджетних коштів від час проведення виборів.

Із доповіддю щодо альтернативного законопроекту про вибори виступили лідери депутатської групи «Реформы» Сергій Соболь. Він запропонував зберегти акторну систему виборів, але істотно відкоригувати чинний закон. На його думку, змішана система виборів не сприяє становленню партій, а лише руйнує їх: постане проблема потрапляння до центрального партійного списку, що може привести до розколоту політичної організації. При цьому він поспішав на досвід сусідніх країн, Польщі зокрема.

Водночас автор альтернативного законопроекту пропонує зберегти автуповість виборів, а також поріг акції виборців у першому турі — 20 відсотків.

Однак, як показала дискусія, більшість промовців закликає голосувати за редакцію законопроекту, запропонованого тимчасовою спеціальною комісією. Одні з головних аргументів — чинний закон, як висловився Віталій Шевченко, «не здатний забезпечити формування диспропорцій і політично відповідалості за свої дії алади».

Що стосує зору підтримки і деніг цієї депутатки. Так, Ован Звєр та Валерій Мармазов вважали, що мажоритарна система на користь винятково «жирним котам», які «скуповують» голоси виборців за кілька кілограмів крупи чи шукру.

Водночас Вадим Гетьман вважав, що в українському суспільстві не існує потужних політичних сил, а виборці ще не здатні вибрати першого партію, аби віддати перевагу. У цьому, на його думку, криється «небезпечна зміна існуючої системи» в Україні, що призведе до структурних змін у політичній системі. Він також поспішав на досвід Росії, де «вибори за змішаною системою не призвели до структурних змін в палаті російського парламенту, в аді колишнього уряду, де поряд з Вік-

Парламентська хроніка

тором Черномірціним правим комуністом Аман Тулеєва, інші партії не несуть ніякої відповідальності.

Депутат Іван Полеску наполягав на першій об'єднанні національних меншин, а також громадських організацій висувати своїх кандидатів до парламенту. Проте Олександр Лихачев, Михайло Ратушний, Михайло Четов та Павло Мовчан закликали ухвалити запропонований законопроект у першому читанні.

Підбиваючи підсумки дискусії, Голова Верховної Ради Олександр Мороз з свого виступу зазначив, що «цей закон, який ми будемо приймати, — крок до політичного структурного суспільства». І хоча зауважив Олександр Олександрович, поки що «не надася зробити, щоб була політична сила і більшість у парламенті, яка брала б на себе відповідальність, але то шлях, що веде до цього». Він звернувся до депутатів з пропозицією ухвалити проект узгоджуваної комісії у першому читанні, а через

тиждень розпочати друге читання законопроекту.

Як і прогнозувалося, перші три голосування результату не дали. Якщо у першому читанні за законопроект проголосувало 223 депутати, то з кожним наступним разом кількість його прихильників зменшувалася. Остань у законопроект Сергія Собольова набрав усього 137 голосів. І годі, на прохання депутатів, голосування проходило в поспішеному режимі. Отож все-таки 232 депутати проголосували за прийняття законопроекту комісії Валерія Мішури в першому читанні.

Та це не означає, що подальше проходження законопроекту буде легке значення кількості депутатів усе-таки спробує залобувати роботу над ним. Про це вивертло йшлося в кулуарах після закінчення сесійного дня. Проект закону «Про внесення доповнень до Декрету Кабінету міністрів «Про державне мито» було прийнято без обговорення.

Володимир КОРОЛЮК

Житло — не манна небесна

Ранкове і денне засідання 6 березня

Перехід від безгосподарного одержання житла громадянами України, як це було раніше, до оренди його, купівлі чи зведення приватного — така ідеологія проекту Житлового кодексу України, що одержав схвалення Верховної Ради. Про це на засіданні уряду України Георгій Омишук. Заразда, сказав доповідач, державка поряд з цим будуватиме житло соціального призначення. Його надаватимуть тим людям, коті потребують соціального захисту. Однак такі люди не підлягатиме принаймні, здаваною в суборенду чи в приватизацію.

Усім іншим категоріям населення державка сприятиме у будівництві власного житла — через пільгові кредити, податкову систему тощо.

Новий Житловий кодекс знайоме поглядом обслуги громадян, що потребують поліпшення житла. Відтергові люди, які забезпечуватимуть квартирами за рахунок держави, перебуватимуть на обліку в органах державної влади тільки за місцем проживання. Решта — за місцем основного роботи.

Не буде й оренди. Підставою для заселення квартири супутитиме довір'я про оренду житла, а для приватних забудовників — документ, що засвідчує їхнє право на це житло. А ті, хто уже укладе угоди про наймання помешкання (за колишніми орендами), житимуть за старими законами.

Долі, де не відбувається зміни основного найма.

І ще одне. Якщо житло для своїх працівників заводним завод чи організація самі турботи з влаштування житла, кому і в якій послідовності надавати помешкання.

Більш жорсткі будуть і дії згідно з проектом нового Житлового кодексу щодо тих, хто не платить за помешкання. Якщо без поважних причин власник квартири чи будинку протягом шести місяців не сплачує відсоткових коштів, його будинок може бути проданий за аукціоном, а система доплат і субсидій, яка діє в Україні.

Народні депутати неодноразово поставили до проекту нового Житлового кодексу. Після цього доплати та субсидії, а зяко виступили голова Комісії Верховної Ради з питань базових галузей та соціально-економічного розвитку регіонів Валерій Череп, у своїх виступах вони

різко критикували поданий документ. Зокрема, наголошували на тому, що за ініційного становища, коли переважна більшість громадян одержує мізерну зарплату, лише однієї чимось трудовітнікі матимуть змогу самостійно зводити чи купувати житло. А що робити решта?

Викликає заперечення і теза доповідача про соціалістичну оплату за житлово-комунальні послуги. Як таку суму вносять вже нім під силу переважної більшості громадян.

До порядку денного внесено також розгляд проекту закону «Про державну підтримку засоба масової інформації та соціальної зацікавленості журналістів». Як зазначив Голова Верховної Ради України Олександр Мороз, це треба зробити невідкладно, бо без його прийняття припиняться всі свої проблеми вітчизняні.

Анатолій КРАСЛЯНСКИЙ

Проект Житлового кодексу України відправлено на доопрацювання з урахуванням пропозицій і доповнень. У повторному першому читанні документ мають розглянути протягом місяця.

Парламент на ухваленні рішення і щодо проекту законів «Про призначення суддів» і «Про подолання економічної кризи».

«Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про пріоритетність соціального розвитку села й агропромислового комплексу в народному господарстві».

Наступні денні засідання народної депутатки проголосували за нову редакцію статті 82 Закону України «Про вибори народних депутатів України». Згідно з якою знято заборону на внесення змін і доповнень до нього за рік до виборів народних депутатів України.

Василь ТУДІЛК

У погоджувальних комісіях

Готові до пленарного розгляду

Тимчасова спеціальна комісія з доопрацювання законопроекту «Про місцеве самоврядування в Україні» та «Про місцеві державні адміністрації» 5 березня завершила роботу.

Заступник Голови Верховної Ради України Віктор Мусіка, якому було доручено координувати діяльність комісії, сказав:

«Між нашими друзими, напружено. З усіх сторін, що викликали сум-

нів, в основному досягли конструктивної згоди. В ході доопрацювання документів набули більшої доцільності та відповідності конституційним вимогам. Вони тісніше узгоджені між собою».

Прийняті рішення рекомендувати обидва законопроекти до пленарного розгляду Верховною Радою в другому читанні.

Звершили перше читання

5 березня у погоджувальній групі з податкових законопроектів завершено перше читання запропонованого урядом проекту закону «Про внесен-

ня змін і доповнень до деяких законодавчих актів». Ним ставиться за мету привести чинне законодавство (близько сімдесяти документів) у відповідність з опрацьованими групою, а частково вже й розглянутими на Верховній Раді в першому читанні, податковими законопроектами базового характеру.

Народні депутати зобов'язали авторів-розробників узагальнити підсумки першого читання законопроекту, виробити пропозиції щодо відхилення і підготувати текст до другого читання в комісії.

Рес-служба Верховної Ради України

У номер

• Київ

Яке зерно
ляже в землю?

Насінням зернових та зернобобових товарівиробників різних форм власності забезпечили в Україні на 99 відсотків необхідного, повідомили кореспонденту ДІНАУ. Учорашній у Міністерстві сільськогосподарства та продовольства. Для себе заклали 1,6 мільйона тонн зернових культур. Проблеми з зерновим запасом для посіву — лише в гірських та передгірних районах Івано-Франківської, Львівської, Закарпатської областей та в окремих районах державних підприємств на азукі минулого літа. Необхідно ще 166 тисяч тонн насіння.

Нестачу перенервуватимуть за рахунок виділення 100 тонн насіння із держресурсів. Звичайно зваго приділяється тому, яке насіння ляже у землю. 82 відсотки зернових культур доведеться допосівати. У Хмельницькій, Тернопільській, Волинській, Донецькій та інших областях — усіх 100 відсотків.

Не вистачає зернових в Одеській області, де вже розпочали сіяву. Для виправлення ситуації сюди заплановано перевезти з інших областей нісім тисяч тонн ячменю та гороху. Крім Одещини, порти держави центральні аеропорти в Автономній Республіці Крим, Херсонській області. У 20 областях підійняли всі озими.

• Одеса

Жванецький
у законі

Рішенням Одеської міськради відомому сатириков Михайлу Жванецькому присвоєно звання почесного громадянина міста. Внаслідок такого звання його удостоювали ще кілька років тому, але тоді це вважалося неадекватним, оскільки не було положення про почесного громадянина. Тепер таке положення є. І перелічає різноманітні пільги та привілеї. Отож, одеськиміснички зможе ними скористуватися.

• Рівне

У «сім'ї єдиній»
генія вінчають

Літературно-мистецтвом святую у селі Пустотина Радивільського району, де півтора століття тому побував великий Кобзар, розпочалися традиційні Шевченківські дні на Рівненщині. Упродовж десяти днів у області провідніть різноманітні заходи за участю членів обласної організації Спілки письменників України, працівників культури, освіти, громадських організацій.

Анатолій БЕНЬ, «Голос України»

Як боротися за «Чисті руки»,
коли не знаєш, у кого вони «липкі»?

Складеться враження, що терпів Президентна України до свого «бойового» оточення українська. Так хотілося б висловити після останнього засідання Координаційного комітету боротьби з корупцією і організованою злочинністю, особливо після зняття лизки мієспіра.

Коментар тижня

На такі ж іоти мало б нашітовувати громади і нове розпорядження Асєніа-да Кузми за наслідками лютишого засідання Координаційного комітету «Про незалежність» ставив питання заходів щодо боротьби із злочинністю». Особливо коли загалом, як скептично на самому засіданні Асєніа Данилович поста-

вився до запропонованих винуватимом заходів на зразок «посилати», «екзакти», «звернути увагу...» Уже у чинному розпорядженні бачимо ряд порівняно конкретні Кабінету до 25 березня проаналізувати заходи фінансових операцій, пов'язаних з використанням бюджетних коштів, кредитів, виконанням зов-

нішньоекономічних угод, і в першу чергу щодо поставок газу, нафтопродуктів, електротранспорту, металу, цукру, спирту тощо, а також акційної простореїтної дебіторської заборгованості за довишні економічними операціями та повернення валютних цінностей, що неможливо перебувати за межами України. Або з'ясувати до 1 травня 1997 року суцільну перевірку додержання законодавства у сфері приватизації. Суворі перевірки передбачено здійснити в інших державних відомствах, як і накресленою в інших зазначених конкретним державним ін-

ституціям та конкретним посадовим особам. Різничих заходів запально-овою спільні і таких, що якби вдалося ефективно здійснити хоча б частину з них — у країні треба було б очікувати антифальсифікаційного перелому. А нам, виборцям Леоніа Даниловича, повірити, що він, нашірті, побував ізгідно подолання п'ятої, мафіозної, влади такою командою, яку мав (має) досвід, і, нашірті, зрозумів принцип критики його антимафіозних намірів тим, хто з цього приводу показав на главу держави особові ініціалі.

(Закінчення на 14-й стор.).

Людмила ГРАЧ, «Голос України»

Сподівання тижня

ДЛЯ НАШОЇ ПОРЦЕЛЯНИ ВІДКРИЛИ
«ТУРЕЦЬКІ ВОРОТА»

Нарешті, проблема збуту вітчизняної порцеляни і фаянсу зрушила з місця. У бік алеського зарубіжжя. Ще пів року незалежного існування Президента до Туреччини було підписано угоду про взаємне познання результатів робіт із сертифікації (є, до речі, вже 13 угод). Це дає змогу зменшити витрати виробників обох держав на проведення повторного випробування продукції на відповідність вимогам безпеки, що діють у кожній країні. Першим кроком стала акредитація головної в Україні, житломиської виробної лабораторії в турецькій системі сертифікації. Президент Інституту турецьких стандартів Мехмет

Апріорак особисто привіз документ про визнання — сертифікат з правом користування маркою ТСЕ. Тобто на нашій порцеляні, звісно, із вказівкою виробника, буде стояти ще й така позначка, що слугує «паролем» через «турецькі ворота». А там — до ієрархії країн (Європи, РЧ утї, що їх розпізнавалися марка, що представлятиме нашу продукцію, є вже визнаною гарантією якості і безпеки для здоров'я у багатьох країнах світу. Свого часу Інститут турецьких стандартів відомився від розробки національних стандартів, які не відповіли міжнародним, і сьогодні ця самодінамова організація з бюджетом у 100 млн. доларів має представництва у 49 країнах світу.

Під час відвідин АТЗТ «Коростенський фарфору» М. Априорак як знаєць і бізнесмен високо оцінив якість української порцеляни і фаянсу і повідомив про свій замір відкрити в Стамбулі — місті міжнародної торгівлі — український торговий центр, який популяризуватиме нашу продукцію.

Зрозуміло, ці «жесты» турецької сторони не безкорисливі. Як у будь-якій діловій угоді. Скажімо, прибутку від реалізації цього замов'я має посередник. Знову ж таки розширення впливу турецького сертифіката.

Вітчизняна порцеляна домалеюнда мала вихід тільки в країни СНД. Тепер з свого боку високою сподівання голова Держстандарту України Т. Кисільова, зняк ТСЕ дозволить сприяти розширенню реалізації продукції нашим товарам до інших країн. Ада Україна не в змоз «погнати» такої кількості фарфору-фаянсового посуду, що його вивозять близько 50 наших підприємств.

«А во лбу
звезда горит...»

(Початок на 1-й стор.)

—Я — на марш протесту жінок-трудящих проти голоду та злиднів, — карбує Сєна і починає грізно задувати на лійній нолі трохи вище кола червоного багет.

—Сєно, а чоку на лійні?

—Ти що, дурний чи приклясишся? Акцію протесту хто організував? Ко-муністи! Сам генеральний секретар обласного комітету, а тут і я... — Сєна косячить, по-американськи, шпигує на фарбованому оком і руками поправляє бігуді.

—Сєно, а червоний багет усе-таки карбує було б пов'язати не жа копія, а на голіві.

—А я, до-твоєму, куди оце по-їзати!

Нуль без пальчики

Кривіа. Шпильмак Кіадрет при отділ казаниа чмтас сайку газету, Юмк-длом наташа малює на лійній нуль...

—Кіадрет, і що там по Москвах наші викинули? Далі ті бонату про борги і акції совєт?

—Ая, розп'ялися... Тут ось пошту: постановка Верховної Ради про «нульовий паріагет» викликала а них «роздраженість» і по інформація про злочинні заходи з тепер державною газетою Росії... І казати, де все — наші да-кати!

—Док-дло, а хто там тут до чо? — Юмк від хвилювання наташує на курок палача. Прогорів пошту.

—Що ти ніхотів?.. Москва! Пошту, ренетуємітати на вєсє свїт. О, багет, яко активі, які пасивні — Україна вже зробила поштує...!

Солодке
життя акціонерки

Нехай кляне а мене гурдуку (цукру) той, хто не аажав, що нийна наша життя — мел. А от мєшкєнка наша Крємєніної Т. докхотїт, і що життя — суцільний цукор. Але в шо солодку смуту біломаяна кляна а нє вїпірау.

Спочатку були наперіві і ціріні акції магінабульного заводу «Крємє-маша», а затаім гаря-прекєра сулова тагація. Протїо, не додержавсь колєс мелових обїяних дїлєдєла, Т. (о, плїстєна!) зажадала повернути свої кроані через суд. Амінїстраія а судовому порядку змущєна була розкомеєловатїся. І нємєшїї акціонєрї як комєєсарї вїдїлїли тону цукру. І коєи бїльш як дєсїтї лїтїна

выросло на ганку Т... з очей жінок потекли слези. Т. хворіла на цукровий діабет. Виручили єєї: воєи нєлєтїлї, аж бїжало, і бїгом розкуєлїсь-розкуєлїсь дєшевїй продукт. Шє й го-мїнолї — хвалїтї Бога, хоє цукром розхувалїсь, а мєлї ж коєос і за-воєєсно заїлїко!.. А й справдї, мога!

А хто не вірїтї, нехай кляне а мене пїмакоє заїлїко...

А Розгон знає?..

—Чув, Юмк Зєлїцьскїй, як тільки-но повернуєш в Довнєк, на своїй пашї вїдїлїлиа розгон... — І шо сказав Розгон?.. Знаю-знаю! Розгон, мабуть, бє себе в груді і заєвєєє, що про 20 мїлїонів нї упер-те чує...

Черговий по допїтї Влаєм КАЙДАН. Мєлє Володїмерє ВАСЬКОВИЧА.

Середньостатистична любов

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, «Голос України»

«Возвеличи малих отих рабів німих»

Якщо на початку 1964 року за майстерню Алла Горської хотів із художників прийти артист, з амата одержати неординарне замовлення. До 150-річчя з дня народження Т. Шевченка треба зробити виставку для фойє столичного університету.

Шоправла, часу для роботи зоставалося замало — якихось двадцять днів. «Але го нас не стримало», — казав Людмила Семикіна. За ескізи вітража-триптиха взявся Олександр Залівка, відразу попрямував у роботу Алла Горська. І, оскільки вже мали силічавський кинток, укладала договори, замовляла металевий каркас, доставала потрібні матеріали. Працювали днів і ніч, навіть то була остання змога самонавиршити. Нежданою картою-виставки, себто його ескізи, імітації, був готовий. Його було мало вартішні художня рада й у разі схвалення ям залишалося знати ескізовий варіант і «привести» все а матеріал, довести експозиційний справжній виставку. Працювали ми, повторюю, з великим натхненіям і ям навіть на думку не спадало, що все так закінчиться трагічно.

Але після того, як по периметру центральної частини триптиха з'явилися Шевченкові слова: «Возвеличи малих отих рабів німих», на сторожі коих ніх поставило слово, у фойє та поблизу нього з'явилися «тайняки» (правда, аоні і до того

зубачки розбитого скла. Мабуть, хотів це драбину і зачепити, — подумали. — Та підійшовши ближче, зауважили, що матерія триматися не могла на кількох пнях. Семикіна П. — і страшна картина поставла переді мною: від нашої роботи залишилися лише каркас та уламки скла. Схопилися руками за пліч, щоби не впасти... Прийшла до тямів від того, що якіксь тип у цильному грубо схопив мене за руки і поспіваче чверю до протилежної стіни. Я пручалася, виривалася, прагнула оборонити себе ножицями, і, зрештою, забивався в істерію. Тільки годі «тайняки» мене відлучили».

Хлопці-комсомольці з університету, які знали Людмилу Семикіну, бо почасті приходили сюди та спостерігали, як працюють художники, відвели жінку до кімнати, дали валер'янку, поклавши її на диван, щоби заспокоїлася.

Певно, що тодішній ідеологічний цензорів не так налякав сам майбутній вітраж, у центрі якого Кобзар пригортав до себе жінку (а її образ виразно окскалла Україна), як збоблений Шевченківський рідок: «Возвеличи малих отих рабів німих...». Ні, не могла система, яка повсюди виконувала расбуку психологію, сприймати те Кобзареве прегішення, його глибокі прагнення. Хоч насталою дня, під час так званого «обговорення» а Сіпльі журналістів чхельної роботи (окрім а, емікної, О. Залівки й А. Горської, над вітражем також працювали Г. Северук і Г. Зубченко), по-вандаль-

так тоді оповили брехню та провокації, що треба було скласти вилучити, — згадує Людмила Миколаївна. — Саме тому а і замислила виставку. Ми мусили заявити, що нас не розгортали, що ми не горюємо гідністю».

полотна помічали, про них говорили. І ось у 60-х роках вона несподівано береться за костюми. Чому?

— По-перше, наснаженість поезією 60-х, — каже згодом сама художниця. — Лицарський і героїчний вона гідна вбратися у воїн-

ськимому домі». (В. К.) — це не архітектура споруда, — каже художниця, — а який комплекс людських достоїнств, який, зрештою, і робить нас людьми: мужність, чесність, гідність... Вона звернулася до глибоких традицій до гоноів далеких предків, щоби вони допомогли. Мої киби та кибики — це високий інтелект часу, символ сили держави, її реалії та моралі: це сила розуму, мудрості, гідності й величчя».

Особа творчість, своєю плідсприймованістю Людмила Семикіна вибудовує високий замок шляхетності, краси і гідності в наших думках, чи хочімо — повертає те, що потроху розгубили на крутких виражах нашої драматичної історії. Тому все експозиційно торпіншою кнйською виставкою вже оповіаюна а контекстнер і неждові П відправляв до Житомира, де у квітні очікують на виставку стрій, народженку уживаюна аналаном і Семикіної. А потім є намір показати роботи а рідній Одесі, звідки вона родом, у Львові, Харкові, Чернівцях, Києві... Принакми, її туди запрошують. Але це треба знатик спонсорів, без фінансово підтримки яких практично неможливо організувати виставку.

А це вона хоче довести до ладу стареньке заупилене обстої, прабдане наприкінці 80-х року у Леніна, ще а Богуславському районі, і там спокійно працювати над новими ескізами.

«У нас потопатий, вишнєний аристократизм, — міркує художниця, — і це одла з найбільших бід, ніх яким нестерпостро потерпаємо. Во аристократ — маю на увазі насамперед духовалу категорію — не ставе білашувати, не зрадити, не вважати підлість».

Людмила Семикіна, без парубелішня, — аристократка духу нашої розбурханої, драматичної дови. Її ті тільки наші історичні, і її твори нагадують, і зі слівки вичислюють, і сім'ю розбуляють. І роботи на давали, з а майстерні вивчилися, а вона на залмалися, виставляла-виставляла там, да б'яватою чоловікам забракмо моральних сил.

Чого часу ніх не вминяли киати. І тречили від власних паркованих, від моральних привіпцій. Минуло чверть століття і тепер майже киати а ідеологічній інакшності з тодішніми силічавськими парками, творчих ескізі, президій, да П постійно розпильняла, завдавала болю своєму ідеологічному неспівпадінню, а вважалося, дахто і мучилися за те, що так чинили, но наріпний катон був да злого дорожчим на даву совісті. Але є і таї, що дої ідеологічній табу не вважали. За те, що зажди алашались сабою, те не ала мала думу і талант відступати, те не піддавалися тям, що мав владу. Що сповна ладарською мукаїстств, своєю гідністю те більше умиралопольовала шпівств тям, що прелесу-жувалося, а вважалося, що зрештою врінаїся свого роду і народу.

Вона, художник, і ладар, жінка і босер, вивчалась і ала насамперед судів своїх ілі і чинили. Тям, у країну і ланску совісті.

Тому і ескізую сьогодні свою перемогу, і воскрес у ній своїх одержимих, неадекватних талантом.

На зйомку: середина 70-х років. Людмила Семикіна на лісовій галявині під Києвом.

Високий замок гідності, або триптича про незнищенність таланту

на випускали з поля зору авторів ескізу). Художники почали ні сіло ні гуло задавати рпн провокаційні запитання. Але що був такий і за ким тоді тільки не стегали? — і аріїти в майстерні не хотілися. Тям пне, що ні з боку університетської керівництва, ні силічавських кабінетів не було бодай натаку на те, що художники «гуть не гу лік».

Однак баж, як а ка-жуть, шла за ними накрпй, очікуючи слушного моменту. Спочатку готовий ескіз задарували на особове таканню, щоби він не прерік-тав увагу. А за кілька годин до того, як роботу мали поцінувати члену художньої ради, ескіз напав на рабів, а зарварською закінчили. Уламки скла та ішімх матеріалів авпавали на смітник, а прагатиці із зображенням Шевченківської голови відправили у ЦК партії: чи була там підступні «націоналісти» не зоставили жодикх знаків а скмпли на воріще трибуна?

«Того трагічного дня а перебувала постійно у фойє, ніх підчувала: може стати щось трагічне, несподіване, — пригадує Людмила Семикіна. — Горська, Зарецький, Залівка ще зранку пішли а ЦК комсомольців, а наші днім молодіжники алерів посприяли, щоби зайшли наперед той плічю з ескізу. Університетський молодіжний міде не був... Ніх нас вимерло. І зголодніла й вріпніла бодай вижити чона. Неждові повернулися і побачила бач ескі-

ському закінчено, мятим закидали: «Кого не Шевченком пригортає до грудей? Україну доревольційну? А чому не йпну Радянську, квітучу і щасливу?». Ось так, а доволю сказати, критерії оцінки художнього твору. В дуї соціалістичного реалізму, чи тільки театру абсурду, аким було, що ступі, тодішнє суспільство.

Усі довкола стояли в черзі за «цисланим комуністичним майбутнім», людям ладисадували психологію юрб-зарєжали й ірсусами невіглати й неважності до тих, хто сприймав систему критично. І от психологія юрб-не сприймала Шевченка справжнього. Кнйчаного до фальші, фарисейства, пристосуванства.

Високий замок гідності

Від Людмили Семикіної, як і від її колег та соратників, вимагали таланту, самозречення. І вилучили а Сіпльі художника, не дають роботи, тероризують різними погрозами... Але ала не прикинує себе, не здається. «Попри те, пне на захист ішіх — переслідували і тивани. І в атмосфері суспільної задухи творчість перебувала в істерії строї, тобто одної, змодельованого та акресного почамі. Коли місто засинало, вона ніби чула голоси й порад своїх давніх колегибобити предків, і тоді найшпівше працювалаось. «Нас усіх, хто не орієна аласного голаусу,

з великими потугами виставку так вдало організувати. Під егідою товариства охорони пам'яток історії та культури, яке даю приміщення. Про даї даї творчі всього ішого, без чого виставка не могла обійтися, знайшов Іван Світличний. Точніше віддав родинні замовлення».

«Той, хто не бачка самої виставки, в знає про неї тільки з чуток, — писав тоді вражений Іван Світличний, — може подумати, що йдеться лише про нову моду, новий одяг, а не про творі високого мистецтва, не про художню відкриття, емоційність й без кобубного йи ужитку. Це не так. Виставлені на стєндах, аоні м'якуть око ки твори малюра чи скульптура. І художники в них є на тільки пркраси на одязі, а і сам одяг, які вияв певного стану людської душі».

Що спонукало художників ваятися за костюмом? Адже починала вона і живопису, закінчила з відзнакою Одеське художнє училище і Київський художній інститут. Правда, дипломом роботи «Порт», де П. Семикіна прагнула аліторпії повоевалі одеське життя в романі, тично-кінаським, а справжнім, кінаським «професором» малювання назвали формалізм, політичним мислительством. Над алуписком відміннистю нависла загроза анулювання а інституту. Але молода малюрка встояла, ваялася за іпну тему і ас микнулося. Темчасом звичайно. Брала участь у престижних виставках — П

шати. Пернас часу налізав народнувва образи. Було бажання поєднати зміст і форму, знати невідповідний сирій одяг. І не мусила агулгачувати ідеал. Віа була навіч. Ось наші сім'я, наша аристократія дуча — це не незаконні лікідри відкати, академіки гідності ерпін.

Ді шпюж й герої, до епохи й неглиник. Убиство Алла Горської — посміпка кати, плати за духовні й моральні цінності. Віднакити — за крладу, за образ, за брехлю. Винагородити і захистити. Це був мій викили. І не стало другою причиною анулювання костюма».

Справді, опір істедатнік тодішньому режимі можна називати по-різному: моральним, культурним, естетичним, але найточніше полагало а іншому. Чи «горстка, малєнька шопта» (за В. Стусом) лицарів дуку та краси аноу наважала світові, що Україна не впокре-не, не розгортава, не поставлена на коліна. Що вона має свій голос і свою наліть. Такі митці, як Людмила Семикіна, рішуче відкидали традиції, нарізані режимом, да не перших ролях перебували пристосувавши і аступалися. Вони, мистецтвоники, ставали алічними і величними. У своїх творч, у своїх вчинках. І ту свободу та велич повертали нашоку нещасному народові, а якого повільно ахидили наркоз страхи і приреченості.

«Високий замок» (так назвала Людмила Семикіна свою другу виставку строї, яка відбулася торік в «Укра-

Лариса КРУШЕЛЬНИЦЬКА:

«Я не боюся себе — і це найголовніше»

Розмова за філіжанкою кави про емансипацію, і не тільки

РОДИНА Крушельницьких стала символом — незламності духу, неприступності генетичного кореня. Лариса Крушельницька, доктор історичних наук, директор Львівської наукової бібліотеки ім. Д. Стефаніки, найбільш дотепного, притаманного справжнім інтелектуалом здатністю знаходити у великому камені, бачити у світанку — раціональне. Поки закипав чайник, вона встигла похемкати з мановою комією, яка проголосувала за асигнування скульптурі Богородиці на фасаді в центрі Львова. Бо коли пані Лариса висловилася проти (виздор — не місце для Богородиці), її обвила... інтелектуалка. А один відомий колишній народний депутат України висказав міліцію для «розмови» із своєю працівницею, яка надто багато знала про свого шефа. Непередбачи суття ту жінку побили, порвали на її одязі. А ти такко хвори, без засобів до існування, змушена не зашест до пані Лариса. А тіпа, яка не свото і кам прудує? Класик Остап Вишня, котроку як «сирової народи» понамакувала силу-силенну собак, потроху сабдоко занотувати це один тяжкий епіз: «Залишити, що н зовітував Клауду Цеткін».

—Пані Ларисо, це правда, що ви не боїтеся нічого і нікого?

—Передусім я не боюся себе. Це в житті людини дуже важливо, бо комплекс меншовартості розпочинається тоді, коли людина починає боятися: чи вона зможе, чи гідна, чи не зробить загира помилки? В мене цього немає. Тепер педагогі почали звертати увагу на провокації дитини до п'яти років відома — і це добре. Усі мої життєві засади — з раннього дитинства, від початку моєї мамі, і зрешті їх дуже важко. Колиш моя мама гуляючи зауважила, що якравро-рожевий колір —ординарний, і я запам'ятала це на все життя.

А в наших сусідів дівчинка з п'яти років знала, що електроенергія і газ можна красти поза лічильником, хоча її мама була партійним секретарем. Тепер до

важати прийшли люди, які в сім'ях засвоїли, що державу можна обдурювати. Ви будете сміятися, але відколи Україна стала незалежною, я не переходжу вулицю ніяк... червоне світло. Тепер маємо свою державу, і мусить бути порядок.

—Чоловік, буває, керується над емансипантизмом. Вважають, що жінки кидатися «на барикади» суспільного життя, коли а них не плановане особисте життя. А емансипантики ображаються, коли чоловіки передусім звертають увагу на їхню волю...

—У всьому світі чоловіки, які мають якийсь естетичний смак, передусім звертають увагу на жінку, і я не маю нічого проти. «Емансипантка» себе не вважаю. Я — нащепармівана, але не такої міри, щоб заважати своєю шпелсманованістю іншим. А щодо чоловіків... Казав мені колись Семен Васильович

Стефанік, голова Львівської міської Ради, з яким ми були друзями: «Пані, то мусить бути дуже мудрий чоловік, щоб він цитував жіночий розум». Найсмішніше те, що в сім'ї все нехочить наважати: розумна жінка тримає сім'ю, а з дурного чоловіка усе життя має мукати. На жаль, розумних жінок боїться.

—І ви не відчували на власному прикладі?

—Я не була позбавлена чоловічої уваги, але не мала постійного чоловіка. Заміж вийшла у 17 років у французькій зоні окупації. У того чоловіка — талановитого хореографа й економіста — всі були закохани, а в 17 літ не справляв колосальне враження. Його запрошували театри театри, навіть Ла Скала. Але я мала сорок ступенів гарячки і кричала: швейцарські Альпи — то не гори, а каміни, долом, ностальгія! Коли ми повернулися до Львова, чоловіком було найгірше: розпочався шантаж з боку КДБ. Мені казали, що він зраджує мене, а йому — що я зраджує. Чоловік втратив енергію до життя, а я хотіла, щоб він був героєм. Він не хотів, щоб я йшла у суспільне життя. Коли померла мама, мені випало стати на чолі родини.

Одну дитину в мога витягнути. Тягнути і доньку, і чоловіка було важко. Протягом десяти років я мала вирішити, працювати й виховувати. Мене не раз запитували: «Така жінка — і самотня. Чому?» А я відповідала: «Свідомо». Мені це не заважало. А втім, виною стали страшні історичні умови. Мусу сказати, що Радянський Союз, і

перелусім Росія, —страшні країни щодо жінок. Ніде в світі немає такого підлісного ставлення до «матері-одинокі», як було в Радянському Союзі. Треба було мати велике почуття гідності й гумору, щоб не дозволити зменяти до себе.

—Чи незалежна Україна дала жінкам розквіт?

—Мені в Америці сказали: доки у вашому уряді не будуть жінки, ви і не мрієте стати врівне із сьвітими державами. Не можу зрозуміти страшну злобу проти Ларис Скорики, навіть якщо вона й помиралася. Але дійшло до того, що її побили. Чоловік б'є жінку тоді, коли він слабший, безпорадний. Я дуже шанувала Романа Іваницю, але його виступ проти Ларис Скорики такій хлопській, що це перекоштує усяю межу. Має ж бути якась еженітментство, чоловіча гідність.

—Утілює себе тим, що цивілізація так рухається уперед. У Норвегії є жінал-спіснок, у тактованому уряді — доловина жінок, доту спеціальні центри для скарженних жінок, де можна вложити вельніч час, коли всерйоз розіни кофлікті. Мені німала нагода побувати в такому центрі. Умови там вельні комфорти, проживання — безплатне. До речі, а як ставитися до вітчизняних жіночих організацій, рухів, асоціацій то?

—З гумором. Я там не працювала. Маю свою науку — археологію. Втім, якщо такі об'єднання робить щось корисне, то нехай... —Я також саєнтничко налаш-

тована щодо цих рухів. Один мій знайомий режисер і продюсер Євген К. задумав створити у Львові «клуб Марії» з актрис, поетес, художниць. Коли попінався мого думуючо, я розреготалася у відповідь і не актрималася від кінотому: запігнала, чи не збратється він стати в тому клубі сутованом. Євген образився...

—Ніні другорядне виступати на перший план, важливе — опинитися на другому. Усі країнової — від браку інтелігентності.

—Не хотілося б, щоб нам з вами хтось закинув чоловічонаєняєніє. Мовляв, «переміняють істотами» через розчарування...

—У мене ніколи в житті не було того розчарування, яке оздоблює жінку щодо чоловіків. Ми з донькою часто буваємо в сім'ї мого колишнього чоловіка, її батька. Дружимо, залюблюємо спілкуємося. Він зустрів жінку, яка присвячувалася йому, і я її дуже ціную. Чи ви знаєте про те, що віомий піаніст Генріх Нейгауз та Борис Пастернак обмінялися дружинами, але до останньої миті залишалися друзями? І таких історій багато.

—Ви, пані Ларисо, асінправна на оптиміст і життєлюбка.

—А що залишається? Наше посольство у США заповнює ставильову діастору, яка мала намір допомагати бібліотеці, що проблем уже немає, що нас уже фінансує. Хіба не смішно?

—Смішно, пані Ларисо... Розмова велд Олександра ТЕДІВЧІ. Львів.

Майбутнє народу —

в жіночих руках

Бажаємо всім жінкам України відчувати весну та відродження, сподіватися, кохати та бути коханими!

Хай успіхи і благополуччя постійно супроводжують вас на життєвальному шляху!

Кока-Кола

Аматіл

Україна Лтд

Аматорів, особливо
найвищою шпалі, українсь-
ке мало. Прикро, але за-
мислюючи про це, не
вигадуючи за сучасними
товними знарми, чого по-
ширює брехню наших ба-
гаторічних підприємств
управління. «Кожне
«Каждое» «поки що»,
компанія постійно провод-
навання з управлінсь-
переходом, який
«базі», так і за кордо-
тоту його до самостій-
роботи. Як тільки
областях керують міс-
спеціалісти, які пройшли
додаткове навчання, – говор-
каже, що це не тільки
нашого виробництва набу-
додатку і планівати філосо-
сучасного управлінсь-
програми. Сюди
компанії добре підгото-
них, ініціативних людей,
дозволяючи самостійно
прагнення. Але
нашій країні три-чотири
визначити обличчя
признання в Україні, визна-

Вічна

загадка

Юрій ВЕНГЕРЕНІ,
«Голос України»

«Жінка-загадка» — хто її розкаже, жінко, хто її розкаже... Так чи інакше співався в останній пісні, але жінка — то найбільша загадка, і колосистого їздового, і для вченого-генетика за якимсь ім'ям. Загадка, яку людство розгадало тисячі років тому, і навряд чи розгадало. Та й чи треба це робити? Коли процес розгадування тримає нас у невмирущому чарі. Коли від того ми, чоловіки, самі стаємо чоловіками, добрішими і, зрештою, розумнішими. Сміється чи сумує жінка, причащається любов'ю чи молитися — вона завжди так прекрасна! Навіть у своєму серці. Та, втім, не з'являймо їй прикритиць, не дозволяймо жити і вкати, як заклинає поет. Хіба що від шесті. Нехай назавжди з нами залишиться загадка... ім'я якій — жінка. Вічна загадка любові!

ПАНІ З КАРТИНАМИ ТА ВІКНАМИ НА АРТЕМА

ЗА А. ВОЗНЕСЕНСЬКИМ, художник закликає на армійській обличчя та дові, ратуючи із від знати, викликаючи а темряві не буття. Ратуючи чийсь мит, він виправляє хитання світового життя свого. Тут слід додати, що а пошуку неясності на одній глазі разом з художником гойдається а галериста.

В отроці він бачив себе іноземцем. А ще — співачку. Дослідив до того, що зрівняв його. Цей штрих — відправна точка для дотопи вершини майбутніх перетинів Ірини Осафії. На голені її самостворення — чимало тих «максималістських» вузликів. Скоромні газетні нахоретони вона навішувала на себе грою об'єктивів, що з ними ніколи розправлялася. Властивість Ірини усі свої починання супроводжувати самонаселення на раз пропала згадка (як результат — потрапляння до лікарні з нервовим виснаженням).

Галерея «Ірена», що нині керує, завоювала пасту та авторитет на тлі простот. Так само не а являла ніби сама галерейниця, про яку плішки нагнали про одніх бізнес-леді моноархидного артрину, яка стабільно утримує свої позиції понад п'ять з половиною років. Для кожного згодом було містичним феноменологічним енергіям Галілея з філософською освітою.

— Своєю діяльністю як галерейниці я розпочав з проєкту щодо допомоги творчим людям, які перебувають у уязвленні. У реалізації його, в тексті з призначення по вулиці Артема мені допоміг мікхан-

родий фон «Відродження». Протягом трьох років я робила виставки робіт уязвлених, вижидали в зоні ти в'язниці України, Бакарі. А коли фондське фінансування припинилося, функціонування галерей стало можливе за рахунок людей, що купували картини або брали роботи в оренду на договірних засадах. Як організаторку підприємства «Ірена» домагаюсь також Шевенківська райадміністрації... Коли свого часу у фонді мені запропонували робити виставку, мене це так захопило, що нині вже не уявляю свого життя без цього. Мені вже ніщо не зусило б повернутися у пресу, яка багато років пошукувала... А серед художників я знайшла, мабуть, саме те, що було в мені самій. Митці — люди, які віддають себе через свої роботи.

— Тієї ж галерейниці віз, коли я вилучива пропозиції робити і не мене на них політиці, — справа різноманітна.

— Тим у цікаво працювати, що з чого вибрати. Щодо потенційних

покупців, то, пропонуючи роботи, я зустрілася з дуже освіченими (математиком, фізиком...) людьми, які у свої 30 очолюють банки, трасти. Загальні розуми вони досить певних висот у своїй галузі. А я взаємно своєю роль у тому, що допомагаю їм підністи естетично. Трагедія, не хочу брати картину в офіс. Кану. «Не треба грошей, хай поїстим». Коли пропонує заборити, з'ясується, їм пороки стіни вже «заважали» працювати... Сьогодні художники, використавши старі звалища полотна та фарби, ще недоречно пропонують свій робіток. А ті, хто приїжджає картини тепер, у подальшому розбавляти.

— Створюючи «Ірену», ви користувались чужими досвідом? — Цілковито все — на інтуїції. Знаючи, спонукаючи спеціальним відношенням, аудиторію. Однак навіть не маю часу поїти на Золді. Я — ані при Спілці художників, ані при Мінкульту. А всі зв'язки осіли там. Частково надходить запрошення (які навіть не вимагають дискримінування)

щодо участі у мистецьких акціях. Мені цього ніхто не пропонує...

Утім, і в нашій небуваласяній добі є свої послони. Настав час реалізації кожного. Врешті-решт, мистецтва і а нас народилися. І те, що галерея анонсам закликає наших комерційних структур та райкомуніон — вже показник того, що тут варто мити і працювати.

— За всіма критеріями добрих робіт для виставок?

— Частково покладаюся на власний смак. А взагалі для цього є мистецтвознавці. Щоправда, через мене платно вони тут дого не випливають... Зосім не об'єктивую, щоб автор був іменитий. У нас поїхали серія персоналом молодих митців. Після експозиції часто опостраждали, як людина почала працювати цікавіше. До речі, там часто, як в «Ірені», — кохоні два тижні — виставки не змінюють одна одну ніде.

— Чи не затісний цей зал для вистави дитин?

— Більшого ми прагну. Навіть призначення — значні кошти, враховуючи, що вікна виходять на центральну вулицю. Масштабні акції влаштовують у великих столичних залах.

— Чим пояснити, що в «Ірені» ніде інакше стабільної галереї?

— Стабільність залежить від однієї людини. Висно з затвердження на роботу, нічого цього не буде. Завдякло б, галерей відкривають багато. Наспраді це, дзвібильного, — магазинчик-саломічки, в яких працюють 1-2 виставки, в політ перекоди на суверенній території майже неабияке багання та сили, щоб вести усі а адміністративні справи. Я і у своєму продовжувати працювати.

— Чи існує для вас понаття «епохе»?

— Звісно. Проходять додому, суню заглядаю у пороки холодини. Навіть протягом дня, коли є гроші, не завжди вистає час купити. А харчуватися в кафе чи ресторани похи що не монотонно дозволяють. Ось сусідка мене підкажує.

— А що це не вистає за життя?

— Як для філолога я нині мало читую. Хоч б і поїхали до Києва. О. Петровіч у Києво-Могилянській академії — нема коли. Свого часу добре володіла французькою, іспанською — не завдякло б удосконаленню своїх знань. Захитнула курси російської. Не хочучи вже про те, що я жінка мало більше уваги приділяти своїй зовнішності. Якщо для когось зовнішність — це култи, для мене — безнадія знатися, необхідність.

— Бездіяльність, необхідність, безсердечність?

— Дуже люблю це свято. Чудово, що для когось не відімає. Мені завжди хочеться залишатися жінкою з неабияким смаком. Немає потреби, тому що силую.

— З чого жалкуєте, а з чого — майте?

— Щодо того, що не народилася північною жінкою, тобто б іскрило себе прожити і для інших зрозуміло більше. А тішить те, що після школи не вступила до торгово-економічного інституту. Можливо, нині я уже свій банк відкрила б. Однак адміністрація, що цього не ставлю.

Розмовляла
Ольга КЛЕЙМЕНКО

Р. С. Статусу галерей істизнація не законодавчою не регулюється. Тому галерея — розлізі, що потребує або розпорядку новітньої, або постійного спонсора. Недаремно бачили українських митців, яких чимало. Траплялися фізичнопропа у тих країнах, де мистецтво не оподатковується. І невідомо, що покладає прихильницькому стовній речей, нині як відражене годують наших художників.

Віталій АБЛЮХОВ, «Голос України»

«Британіка» розповіла першу

ПРО ПОШИРЕННЯ **Т. Шевченка** на американському континенті неабияко цікавить багатьох. Зазначимо, що першу заповідь про нього а англо-американському світі датовано 1868 роком, коли а поліемікари з України А. Гончаренко опублікував у своєму двомовному «Вісникі України» власний прозовий переклад поезії а «Кавказ». А як подано інформацію про автора «Кавказ» а енциклопедичний видання?

Ім'я Шевченка у світі

... коли Ми дивилися Вашингтона 3 івони і правдивим законом? А діджемо такі коліси, частини еміграційні дослідники засмислювали, в може, Поет писавши? Арике, могила авторів цієї, на яких стоїть фундамент американської ідеології — Деннінґа Незалежності 1776 року, є Томас Джефферсон.

Але в тім то й велич Т. Шевченка, що він добре орієнтувався у суспільстві йому політичній відносинах між країнами. Він бачив схожість і різницю між американською й українською 1648 р. революціями. Тому в «Епоху» відомою була політична програма, сформульована ідеал майбутнього державного ладу у Україні. Д. Вашингтон вважав Північну Америку із залежністю від Англії, в потім Т. Джефферсон дав їй праведні закони.

Одне слово, Т. Шевченко чітко бачив найважливішу проблему української боротьби — брак гідних провідників народу. До того ж його висновки стосуються не тільки України, а й усіх поновлених царською Московією народів — «від молдаванина до фін».

На сторінках енциклопедій

Першу згадку про Т. Шевченка у США помістив Британіка енциклопедія у 21-му томі (Нью-Йорк, 1885 р.). У статті, присвяченій Україні, йдеться про нашу літературу, про її фундатора І. Котляревського. Т. Шевченкові віддано цілий абзац: «Прявляючи національний поет... Ніхто не знав, а з більшою силою старі часи України, як Шевченко».

«Католічка енциклопедія» (Нью-Йорк, 1912 р.) назвала Т. Шевченка великим письменником, творчість якого здобула велич міжнародного розголосу.

У першій Британській енциклопедії (Чикаго, 1947 р.) дено розлогу характеристику Поетові: «Романтичний націоналіст у своїх перших, а революційний інтернаціоналіст у пізніших творах, Шевченко сягав глибоко корінням у український фольклор. Він став символом національності».

У 17-му томі Енциклопедії Колерса (1948 р.) поміщено статтю «Шевченко Тарас» (1814 — 1849), український поет і мистец. У ній, зокрема, сказано: «В 1841 р. він видав «Гайдамака», з описом бунту українських селян проти полков у 1768 р. Після того він звернувся увагу на тероризм свого народу від Росії а помістив Соня, «Великий люте», «Кавказ» і т. п. Його було визнано речником України, борцем за її право на незалежність і найбільшій її поетом».

Підбиту оцінку творчості Поета подали й перенадан 1950 року Енциклопедією Колерса те «Енциклопедія Американка». Остання порід з Т. Шевченком поставила вже К. Ю. Колібасюк, В. Стефаніна, М. Вовчок, П. Куліша, І. Франка, П. Мирного, М. Коцюбинського, а також, напевно, а вивалих їх видатними поетесами української літератури.

Символ незалежності України

Не обійшли ім'я Т. Шевченка й різноманітні енциклопедичні словникові видання США. Так, «Католіцистський словник мови» енциклопедії «Британіка» (1947 р.) у своїй статті порівняє Т. Шевченка з І. Франком, наголосивши, що останньому, незважаючи на його великий талант, не вистачало Шевченкового розуму і глибини. Оцінює І. Франко має далеко більшу культуру.

«Енциклопедія літератури» (Нью-Йорк, 1948 р.) пише: «Як об'єднаний чинник нових непрямо виступав поет Тарас Шевченко, один з найбільшій словян-

ських поетів... Його поезія невідомо духом незалежності України. Він тек вимагав справедливості для найнижчих, не тільки для визволення з московського режиму, е й від заборонних традицій сільського оточення... Вважмо сказати, що він би осмілював Шевченку, коли б він був розумним: не воли він залишатися невідрадишним поетичним духом, якого досі дає поезія». Виданнями «Філософських бібліотек», які підготували вже згадані «Енциклопедії» літератури у світі і «Словник світової літератури» (1943 р.). Серед видатних письменників інтерпеліємо тут і ім'я Т. Шевченка.

Денні енциклопедичні видання розповідають про Поета як виконавця, що підступав від істини. Так, «Біографічний словник Вебстера» (1948 р.) визнає Поета батьком української літератури і надає йому звання професора Київського університету, якого він і не отримав. У тексті доту наведено статтю в односторонній «Словник енциклопедії» (Нью-Йорк, 1948 р.). Поет «викидав літературу придатність української мови, прославляв українських козаків за їх боротьбу за незалежність і пристрастий до свого народу, який він приречений, пристрастий любові до своїх земляків, уречині і в його непоміжній річ у вілму, демократичну Україну».

«Світловий науобісний довідник Лінкіна» ознайомлює читача з географічними місцевостями, названням не честь великого українського Поета.

Завсередити цей огляд поширення творчості Т. Шевченка в американських енциклопедичних логічних техніках рідкісних з його видання у Університеті суспільних наук: «Святування його пам'яті ператорівіи не спеціальний кулут серб українців у всьому світі, а його могила стала українською національною святинією».

На знімку: вразове Петра Холодного, поширювання української діаспорою у дні відзначення 200-річчя Д. Вашингтона.

зробила сама собі динамівка з Тернополя Олена Зубрило
здобувши три срібні і бронзову медаль
на чемпіонаті світу з біатлону у Словаччині

ки Отуровиці (двох: привієли). Воля поступово, але твердо й успішно, йшла до вершин, регулярно виступала на найбільших змаганнях. Олімпійські ігри-94. Спринт 7,5 км — 14-те місце. Індивідуальна гонка 15 км — 12-те. Естафета 4х7,5 км — 5-те. Чемпіонат світу-93. Естафета 4х7,5 км — 6-та. Командна гонка 7,5 км — 6-та. Чемпіонат світу-96. Індивідуальна гонка — 7-та. Естафета — 3-та. Командна гонка — 2-та. Чемпіонат світу-97. Індивідуальна гонка — 2-та. Командна гонка — 1-та. Індивідуальна гонка — 2-та. Командна гонка — 3-та. Чемпіонат Європи-94. Спринт — 10-те. Індивідуальна гонка — 5-те. Естафета — 2-ге.

Як бачимо, найрозражливішим для Оленки був достаток ніяниного року. Ажде досягла, можна авторитетно стверджувати, видатного результату. Таке записалися тільки в мірях багатьох учасників останнього світового чемпіонату. Візьмемо французьких біатлоністок, які останнім часом вдало виступають на етапах Кубка світу, виграють їх. А з Татр повернулись без жодної медалі. Але так хотілося, щоб Оленка хоч раз піднялася на найвищу сходинку п'єдесталу пошани.

—Чи мали шанс виграти «золото» бодай на одній із лотарей?

— Так, у гончі переслідування, аж ніколи, була безпорада до мети. Це дозволяло швиді обійти себе за 500 метрів до фінішу. Чому? Либонь, далася знаки втоми. Інший дуже істотний момент: у імкень, шведок, норвежск ліжч, ніж у нас, інженер та амуниці, мазі для джук. Ошак мрі про «не-репреляж» «срібла» на «золото» не пошлюжа. Спробую досягти Бакаманна в олімпійському Нагад-98.

—Познайомилися ми 1993 року на зборі в Сумах, коли Романа залучили до роботи з національною зброєю. Ініціативу виставити його

— Кажуть, що кожний солдат має стати генералом. А яям оце нещодавно вже надали звання лейтенанта СБУ. То чим мієте про генеральські лампаси?

— У спорті так. А от на військовій службі буде складніше. Однак постараяся дослужитися хоча б до полковницьких зрінок (сміється).

—Що хотіли б побажати в день свята жінкам України?

—Більшості з них сьогодні не позаздрити. Доводиться докладати величезних зусиль, щоб вийти із складного становища: і нагодувати, і одягнути сім'ю. А зарплату багатьом не сплачують. Наші мужні жінки перебувають у постійному пошуку. Щоб дешевше придбати продукти. І обов'язково приготувати смачну страву. Більшість, як кажуть, викручується. Отож, щиро бажаю їм швидше відійти до оптимізму.

На знімку: «срібна» Олена Зубрилова, яка мріє стати «золотою».

Фот. Сергія КОВАЛЬ-19 КА.

ФУТБОЛ

Нинішній тиждень проходить під знаком євротурнірів. У всіх трьох змаганнях відбулися перші матчі 1/4 фіналу.

Першими в бій пішли виборювачі Кубка УЄФА. «Андерлехт» (Бельгія, Брюссель) — «Інтер» (Італія, Мілан). 1:1. 1:0 Версапець, 27. 1:1 Ганц, 75. «Хюкспел» (Англія) — «Монако» (Франція). 0:1. Андерсон, 59. «Брондбю» (Данія) — «Тенерфісе» (Іспанія). 0:1. Санд, 29. «Шальке-04» (Німеччина, Гельзенкірхен) — «Валенсія» (Іспанія). 0:0. 1:0 Лікке, 44. 2:0 Вільмост, 82.

Напружені й захоплені були матчі в головному серіалі турніру. «Ліверпуль» — «Кельн» — 1:1. «Борусія» — «Баварія» — 1:1. «Борусія» — «Баварія» — 1:1.

«Аякс» (Нідерланди, Амстердам) — «Атлетіко» (Іспанія, Мадрид). 1:1. 0:1 Еснейдер, 8, 1:1 Клейверт, 53.
«Боруссія» (Німеччина, Дортмунд) — «Осерр» (Франція). 3:1. 1:0 Рідле, 12, 2:0 Шнайдер, 54, 2:1 Ламуші, 75.

3:1. Меллер, 62. «Русенборг» (Норвегія)—«Ювентус» (Італія, Турін). 1:1. 1:0 Сульцет, 51, 1:1 Вьєрі, 52. «Манчестер Юнайтед» (Англія)—«Порту» (Португалія). 4:0.

Як відомо, вчора в нашій країні розпочалася друга половина сезону 1996-1997 років. У Донецьку та Дніпропетровську зіграно перші півфінальні кубкові матчі.

А в Ужгороді відбувся традиційний міжнародний турнір Кубок «Віхибу». У фінальному поєдинку зустрілися «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) і «Мнаа» (Вінниця). Все вирішиє єдиний гол, який на 20-й хвилині забив іванофранківець Захарюк.

Команди виступали в таких складах:
«Прикарпаття»: Сиротін, Зуєнко (Гошовський, 78),
Ватаманюк, Савка (Мазур, 46), Редушко, Карась, Мат-
віїв, Євглевський, Ірчук (Василів, 87), Зав'ялов, Ко-
вальчук (Нестерчук, 67).

«Нива»: Остапенко, Василитчук, Бровченко (Лактіонов, 46), Лелюк, Солов'єнко, Балацький (Бабійчук, 79), Зеленюк, Кіцак (Швець, 78, Кароянов, 85), Рябцев,

ПОЗНАЙОМИВШИСЬ з молододію і гарною Тетяною Василенко, директором рекламного агентства Провід/ВВДО, я висловлю думку, що в українському діловому світі вимальовується тенденція: жінки успішніші в бізнесі, ніж чоловіки. Жінки лагідно виконувати будь-яку роботу, базато естигають і не спадують у еідчай з будь-якого приводу. Тому їхній успіх у бізнесі закономірний, вважає Тетяна.

—малювання, архітектура. Взагалі мистецтво. Як людина послідовна, я намагалася реалізувати свої бажання. Захоплювалася спортом, подавала великі надії в художній школі. Та мистецтво — то царина, в якій кожен працює переважно сам-один. А я завжди прагнула спілкування, і якнайбільше. У восьмому класі пішла на курси англійської мови. Тому мій наступний вибір — факультет романо-германської філології Київського університету — став логічним продовженням прагнень.

Після закінчення університету поїхала з чоловіком за кордон, і цей життєвий досвід приніс у моє життя усвідомлення того, що іноземними мовами має володіти кожна освічена людина, оскільки це хороша підмога в роботі. Але це не те, що можна робити все життя.

— Що означає досвід у вашій скарбниці цінностей?

— Мені, либонь, дуже пощастило, що після повернення з-за кордону почала працювати на Українському телебаченні у міжнародному відділі. Робота полягала в координації проєктів західних тележурналістів. На той час в Україні іде

не почали свої діяльності посольства багатьох держав, а інформаційний інтерес треба було забезпечувати. Я здійснювала підтримку знімальних груп, які приїздили в Україну. Була одночасно і координатором, і перекладачем, і продюсером. Я захопилася, дуже полюбила цю роботу. На жаль, пішлося залишити. — знову їхала з чоловіком. Але той дос-

— Тетяно, що, на вашу думку, найважче у новійтї «керів-

— Гадаю, то одвічна жіноча позиція — керувати. Але для себе я не надто акцентую на тому, що я керівник, скоріш просто усвідомлюю свою велику відповідальність за спільну справу. Я — прихильниця патеріалістичних способів у роботі.

Колектив — це передусім робота всієї команди. Більшість рішень приймаємо колегіально. Однак за деяких ситуацій саме мені доводиться вирішувати.

— Тетяна Василенко — амбіційна жінка?
— Мене передусім турбують підвалини. Амбіції на голому місці здаються смішними. А я найбільше не хотіла б цього.
— Бізнес і родина. Чого не полюбують ваші доманні?

— Мої домашні толерантні. Вони вже звикли, що протягом цілого тижня я дуже звантажена. У вихідні ми любимо гуляти разом. Намагаємося якомога частіше зустрічатися з друзями. Вдома не люблю говорити про роботу, намагаюсь «виключатися». Але мой родині не байдуже й моя робота. Син, коли дивиться телевизор, цікавиться: «Мамо, то твоя реклама?»

Вдома я тиха, ласкава, спокійна (сміється). Адже мене цюмніть можуть осадити залізним аргументом про мою керівну роль на роботі.

— А тепер рецепт успіху від Тетяни Василенко. Чого, на вашу думку, ні в якому разі не можна робити, якщо хочеш добитися успіху в бізнесі?

— Не можна зупинятися на досягнутому. Я ніколи не говорю про великий успіх, бо завжди є над чим працювати. Працювати захоплено, з інтересом. Реклама — справа не

ь нове. Ніколи не робила того, що

Інтерв'ю взяла Анастасія УМАНЦЬ

УКРАЇНСЬКА АВТОМОБІЛЬНА
КОРПОРАЦІЯ

Шановні акціонери!

25 квітня 1997 року об 11.00

у залі засідань Київського головного центру
корпорації "УкрАвто"
(252045, м. Київ, Ново-Пирогівська, 58)

відбудуться

збори акціонерного товариства

УКРАЇНСЬКА АВТОМОБІЛЬНА КОРПОРАЦІЯ

Порядок денний:

1. Звіт Правління про підсумки фінансово-господарчої діяльності товариства у 1996 р. та доповідь про головні напрями роботи корпорації у 1997 р.
2. Звіт ревізійної комісії акціонерного товариства.
3. Про зміни у Статуті акціонерного товариства.
4. Організаційні питання.

ПРАВЛІННЯ

Дай Еланко

... візьміть, спробуйте,
порівняйте і переконайтеся
одна з найбільших компаній виробників засобів
захисту рослин компанії:

Лондел 300 — післясходовий гербіцид для боротьби з бур'янами, стійкими до 2,4-Д (ромашка, буряк польовий, осот жовтий) та іншими бур'янами в посівах цукрової буряка, зернових колючих культур, кукурудзи, ріпаків, льону, цитрусових, капуст, злакових трав і полуниці.

Зеллек-Супер — післясходовий протравнювач гербіцид, застосовується проти однієї чи багатьох злакових бур'янів: пшениці, ячменю, кукурудзи, проса, вівса, пирі, гумай, саванної у посівах цукрової та кормових буряків, льону.

Трефлан — ґрунтовий гербіцид, застосовується до висівання (посадки) культур з ретельним загортанням у ґрунт на глибини 5–8 см незадовго після висівання для боротьби з однією чи кількома видами злакових бур'янів в посівах соняшнику, баштанних, капуст та багатьох інших культур.

2,4-Д — післясходовий гербіцид для боротьби з широкими листковими бур'янами в посівах зернових культур, кукурудзи, злакових трав.

Стерне — післясходовий гербіцид для боротьби з двома видами бур'янів, стійкими до 2,4-Д та 2,4-Д та 2М-4Х широколистяні бур'яни (у тому числі осот рожевий, осот жовтий, гірчак та інші).

Лонтрін — післясходовий гербіцид для застосування на посівах ярих та озимих культур проти стійких до 2,4-Д та 2М-4Х широколистяних бур'янів (у тому числі осот рожевий, осот жовтий, гірчак та інші).

Ланімет — єдиний на ринку постсходовий гербіцид у формі мікроемulsії. Унікальність препарату у швидкій та глибокій дії на бур'яни навіть у посуху. Зареєстрований для застосування на озимій та ярих посівах проти цукрової буряка, осотів, ромашки, борщів та багатьох інших однієї чи кількох видів дводольних бур'янів.

Нурел-Д — високоактивний інсектицид проти комплексу шкідливих комах, у тому числі таких, як крушкова міль, плодючка, листоядний та інші, а також рослинофагні комах, нестійких до фосфорорганічних пестицидів.

Сенет — інгібітор синтезу жиру, застосовується в боротьбі проти колючих комах на картоплі, з мізучими мотилками, відомою плодючкою, листоядним на картоплі.

Демтан — акарицид контактного дії, застосовується для збору акари, тлей, вогнистої, амеби від рослинофагних комах.

Рубіан — фунгіцид записаний до лікувальної дії, інсектицидний проти паразитів і організмів борошністої рослин на вогнистої, проти борошністої рослин на яблуків культури.

Діпрон — інсектицид широкого спектру дії, застосовується для захисту цукрової буряка, плодів культур від цілого комплексу шкідливих комах, а також комах, нестійких до фосфорорганічних пестицидів.

З питань придбання препаратів та подання замовлень на них звертайтеся до:

СП «РАІЗ-Інвест» тел.: (0362) 26-65-96, 26-04-30, 26-74-82, 26-06-88, 22-09-96
СП «Агрохім-Дніпро» тел.: (044) 293-58-81, 293-04-00, 293-24-12, 293-22-28
СП «Укретерра» тел.: (044) 220-08-07, 220-07-44
«Агросервіс» тел.: (04735) 2-35-90, (044) 221-67-19
«Агроприм» тел.: (044) 418-08-59, 418-40-53
АФ «Насілля» тел.: (05322) 9-13-02, 9-13-60

DowElanco

тел. (044) 244-38-20, факс 244-38-21
тел./факс (0542) 25-81-07
тел./факс (0322) 22-33-41

Повідомлення про скликання чергових загальних зборів акціонерів
БАТ «Млинмонт»

Повідомляємо акціонерів БАТ «Млинмонт» про те, що чергові загальні збори відбудуться 23 квітня 1997 р. об 11-00 год. за адресою:
Київ, вул. М. Стелмаха, 6-а.

Порядок денний:

1. Звіт виконавчого органу про результати фінансово-господарської діяльності у 1996 році та основні напрями діяльності на 1997 рік.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Внесення доповнень у чинний Статут.

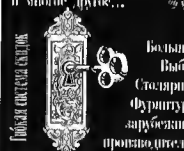
Регістрація акціонерів — 23 квітня з 9-00 до 11-00. При собі мати документи, що засвідчують особу.

Додатки до статуту (044) 263-30-21.

Розклад у Третьому
Тел. 660-99-66.

044 5505164

Чергові заходи:
Зміни, пенсії, штрафи
у множині...
044 5505164

Більший
Вибір
Стандартів
Фундаменту
Фундаменту
Фундаменту

До уваги акціонерів!
БАТ «Ірпінський комбінат «Прогрес»

повідомляємо про скликання чергових загальних зборів акціонерів 25 квітня 1997 року о 16 годині в приміщенні Будинку культури за адресою: 255710, м. Ірпін Київської області, вул. Дзержинського, 1.

Початок реєстрації учасників — з 15 годин.

Порядок денний:

1. Звіт правління про підсумки діяльності товариства за 1996 рік та затвердження основних напрямів розвитку в 1997 році.
2. Доповідь ревізійної комісії про результати перевірки діяльності товариства в 1997 році.
3. Затвердження річного бухгалтерського звіту і розподілу прибутку за 1996 рік.
4. Різне.

Учасникам зборів необхідно мати при собі:

- сертифікат акції;
- паспорт або інший документ, що засвідчує особу;
- доручення на право представляти інтереси акціонера чи групи акціонерів (у разі потреби).

Додатки за телефонами: (04497) 59376, 59296. Код з м. Києва (297).
Правління товариства.

НЕ ВІДКЛАДАЙТЕ НА ЗАВТРА!
ВОНА ДОСЯГЛА УСПІХУ, ВИ ТЕЖ МОЖЕТЕ!

Я дуже люблю мандрувати, а туристичні агентства пропонують безліч різних маршрутів. Це настільки заманливо, що в мій шлях постійно вливаються якось з кордоном. Раніше у мене не було таких планів, і я не збирався відпочивати в такому темпі. Зараз я вивчаю англійську і німецьку на курсах ЕШКО...

Звернувшись до мене, що: наочності за методом ЕШКО ґрунтуються на природному способі засвоєння знань. Більше 80000 чоловік у Європі успішно вчилися на наших курсах. Ви можете навчатися в такому темпі, який Вам підходить і відповідно Вашим можливостям. Лише 15 хвилин щоденно зможете дозволити Вам досягти прекрасних результатів.

До Вас приїжджає особистий викладач, який перевіряє домашню роботу, дає поради, відповідно на питання за матеріалами курсу. Для більшої ефективності навчання Ви будете опрацьовувати тексти в записних зошиті і додатково — безкоштовно — тексти, інформаційні журнали, а також «Кур'єр ЕШКО».

Ви одержите ціле свідоцтво про закінчення курсу, яке видається найбільшою міжнародною організацією такого типу в Європі. Якщо у Вас виникли сумніви, зверніться до інформаційної служби ЕШКО. Ми раді будемо відповісти на всі Ваші питання в €30 до 17:00 в понеділок до п'ятниці. На місцеві курси наочності завжди працює аудіокасета і комп'ютерна програма. Свідоцтво надається записом на основі запису Вашої мови на національній мові на курсі Національного банку України на момент встановлення курсу.

Щоб одержати БЕЗКОШТОВНО пробний урок обраного Вами курсу, заповніть купон і вишліть на адресу:
310022, Харків, а/с 248 ЕШКО

НАЗВА КУРСУ

НАЗВА КУРСУ	ЦІНА	СТРОК НАВЧАННЯ
Англійська для початківців	4,75	10 тиж.
Англійська для середнього рівня	5,25	16 тиж.
Англійська для вищого рівня	5,25	16 тиж.
Англійська для дітей (9-14 років)	5,75	9 тиж.
Англійська для дітей (15-18 років)	5,75	9 тиж.
Німецька для початківців	4,75	16 тиж.
Німецька для середнього рівня	5,25	16 тиж.
Французька для початківців	4,75	16 тиж.
Французька для середнього рівня	4,75	16 тиж.
Іспанська для початківців	4,75	16 тиж.

ЕШКО ШКОЛА КОМП'ЮТЕРИЗОВАНОГО НАВЧАННЯ

КУПОН НА БЕЗКОШТОВНИЙ ПРОБНИЙ УРОК

ВІДПОВІДЬ НАЗВУ КУРСУ
МІСЦЕ (ГОРОД)
ВІСЬКА, № будинку і квартира
ВІСЬКА, приміщення

Жарт номера

«Не все те золото, що зветься «золотцем»»

Рис. РЕЗВУЧ.
Мал. автора.

Собачі ніжності

— Моя ті лано! У-по-но-ло-но! У-у-м-и-и! — Ті мій гарячий, такий солодакий! А які розумні очі! Які красні вушка! А пещі! Моя ті радсть...

Молодий підкинув песика і ніжно пригортав до себе. Очі обох були такими лагідними, такими відданими, немов той песик і халявка були любляча мати і кохана дитина.

Похмурі чоловік, сидів на каналі, мовчки спостерігав ніжну сцену дружини з братом нашої мавшини. Вона перекочувала його валяк погляд і збурено й, мабуть же, щиро промовляв до чоловіка, авіропінорон очима тепло душі:

— Милий! Радість моя! Вставай, любий, кутиться, бо запанікання в гості.

— Що це за собачі ніжності! — обурився чоловік. — Що я, цуци? Кажи вже, як зашав, по-людськи.

— Ану, геть з каналі! Пішов, пішов! Ач, падає! Йому б тільки на халяві валятися ладно! — незлобно, за звичкою, заходила лати чоловіка дружина.

— Отак би й відразу, — одоляло промудрість чомусь лавруку.

— А ну, піди сюди, — відказав чоловік, підійшов, пригорнув дружку до себе, і пошепотом додав: — І чого це ти розгавкалася...

Юрій ВЕЛИКОДІЙ.

Пародія

Згаатована стелею

Встремилась зір
у стелю,
Стеля — в мене,
І я мовчу,
І стеля — ані слова.
Як жаль, що в мене
стеля не залезла...
Набійте зобов'язання
стелю...
Вогорі — байдуже
стелю,
Я — під сподом.

Зоя КОГІТ.
36. «Кукуртурі
в рубески».

На верхотурі — стеля,
В кутину засів паук,
Наче КІП,
Леску і мовчу слухаю,
Як бавиться із мухою
— затураним

народом.
Я — під сподом.
Серце мухою б'ється
шалано.

Встремилась зір у стелю,
Стеля — в мене

— Ну, — думаю, —
стерва,
Між нами
невидимий мур.

Зором добаво стелю,
— Що жаль, що в мене
Тиха стеля після

не залеза
хай би щось путнє

сказала,
Чи когось покусала —

І була б я під сподом
У Донокуане.

Тоді б стеля вомовтіла
і від ревнощів

зашапотіла,
Але стеля мовить

не мене не ладе,
І ложе на скрипті.

Вогорі — байдуже
стеля

Я — під сподом,
Між нами — ні нагади,
Ні Донокуане.

Леску, як гантилі,
Що чавкото підлоху.

Пана дивана,
Гукни Донокуане!

Володимир СЕМЕНО.
Полтава.

Мал. Анастасія
АДРЕСОВА

ДИНАУ-Україном.

Вісники

- Розумна жінка ніколи не свариться зі своїм чоловіком, вона дописує його до живого мовчки.
- Чи знає — на що він іде, коли він іде на побачання?
- На плутайні гріше з жінкою...
- Від кохання і бомбооскобани не врятує!

Коли її вперше...

Коли він побачив її вперше, вона так впаля йому в око, що довелося піти до окуліста, і той пропавше йому окуляри.

А коли зустрілася з нею випадково варту, скромно опустив очі долу. Піднявши їх з тротуару, знову побачив до окуліста.

Утретє він забрав у глухий куточок парку. І напоставив на неї! І хоча нічого не бачив, ставлення до неї стало переходити всі межі.

От і робить висновок: краще похвалити один раз самою, ніж усе життя чинити діл дурний!

Анатолій КАЗАНСЬКИЙ.

Бережний телетайп

Книга рекордів

У Сидоріна — 29 днів. Шовравна, у кожного з них своя мама.

Майже сім годин смажила картопельку молода дружина Ірини Лещенюка. Однего того дня її чоловік так і не вклався поради з кулінарних забобів її дружини, тому що Лещенюка забула запалити газ конфоркою конфорку.

Найкоротший співіснює солястка гурту «Міраж» О. Бубишкова. Оскільки співіснює однаково не вклався з під паса, Бубишкова часом її взагалі не вклате.

Олександр ПЕРЛЮК.

Передзятоква програма справжніх чоловіків

Програма мінімум: нитя треба менше!

Програма максимум: нитя треба менше, поздоро- яти дружку, поспокійтись тощі.

Сергій БУТАЙ.
Мал. Анастасія АДРЕСОВА
ДИНАУ-Україном.

А чи не могли б Ви розділяти мене за еротичним телефоном!...

Сім мішків гречаної вовни

Орієнтір

— Чому ти, коли об- дурюєш, завжди уважно дивишся мені в очі? — запитав дружина у чоловіка. — Я так не змогла б!

— Навіщо ж не визнати: вірши ти мені чи ні, — шпирю задивлювався чоловік.

Справжній чоловік

Наперсничий свята зустріли діл подруги.

— Застряг у тобі! Твій

чоловік — справжній мужичина! Спочатку дружини своєю зі святом поздоровив, а потім уже зиск своїх коханок. А в нього все напалало...

Не впізнав

— Мого чоловіка вчора наш собака покусав! — відіграв новиною одна сусідка дружин.

— А що сталося? — Не впізнав. Бо вчора мій чоловік не нава- рився йогину прийти, як завжди, а зникнувши ко- дом.

Микола СЕВЕРЦОВ.

Покаяння Манюти

У кожного часу свій ко- лір. Про коханий час зга- дують його коханий упоблен- ці. Ось і її товариш по службі! — відігравши на- тендент Манюта заснував, відважкою спогадом. Засну- вав, збіджався, потягнув- ся до мене у пошуках спі- чуття, бо душі його була в сум'ятті.

Я хрипівся у сумні й смерний очі Манюти. І хоча він багаті старший за мене, вони дивилися по-дитинно довірливо, і мимов- ці, сповнало його, виклиало- ся через край. І я розумів, що сьогодні я приречений слухати.

— Юрку, — сквилювало почав Манюта, і навіш я пішов від твоєї жінки? — очі його сповнили волого- тою. — Яке людина була? Яке людина?

— Майже заво- лав Манюта.

Розповіді ветерана по- ставили інтерв'ювати дедалі більшу. Справді, подумав я, щось у цій жінці, вона він такого, чого мій, позна- вив, ніколи не даю планів.

Он бач, і я гена прих- дили, і промслана, а от побавляється чоловік, і край! Така вона жінка, те- ке вона, видно, любов, яка зль...

Вона зміла робити гроші! — надріг зупинив- ся Манюта, і очі його стали скляні. — Вона була заво- лавка атлет, Юрку, і зміла робити гроші, — по склад- він викликав мене до свого серцю слово.

— Все, що я кажу, — уся те зробила вона! — тут в голосі Манюти доклада- найтешого наклану.

— Яка людина була? Яка людина? — усе з тимким су- мом закінчив він. — Та хіба ти, Юрку, зрозумів?

— Розумів! — вигукну- в якомусь серйозно, — Вн має повернутися до наї.

— Правда? — очі Маню- ти засяли габричним ко- наникам «Жигуля» — його справжнього і єдиного ко- хання на світі, куляних на крадіжні гроші чарівної за- дивувати атлет.

— Вн має боротися за своє щасті! — вигукну- в сквилювано і зворушено.

Он Манюта спалахнув блиским світлом фін його коханої.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— А що до п'яної! — про- дивував я проповідь на- тхненно, — то все ач кануло після навісти СНДУ в не- буття реї і навізани. Хто- то, а завідувач атлет, і я зрозумів, що намагає гарш- коди, здатної протистояти сил цього світа, великий си- ді кохання, сил поклада...

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

— Я вірю! — задихаю- чись від хвилювання, вино- вив Манюта, і очі його спла- хнули усе потужним дани- ним світлом.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник —
Верхуна Рада
України.

252019, м. Київ-19,
вул. М. Грушевського, 5.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редактори: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРІЩАК (перший заст. головного редактора), В. ЖЕХЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДА (заст. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Нестерова, 4.

Ф ТЕЛЕФОН: для довідок — 441-88-23;
телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
© Рубрика не повстає.

© Інститути в чотирьох — тільки не сторінки газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання —
КВ № 1 від 26.05.1994 р.

© За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодувач.
© Редакція не забирає авторство публікацій.
© За точність відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів
в тиждень
(крім неділі
і понаслідки)

українською
і російською мовами.
Ідентифікаційний
номер 68955.

Тираж 289468.

Контактна друку
видавництва «Преса

України»
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50

1 2 3 4 5 6 7 8 9
Зам. 8311042.